

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/110/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114010811
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1114010811.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému I. D., stíhanému pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 2T/51/2014 zo dňa 17.07.2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. 12. 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v časti výroku o treste, ktorým obžalovanému I. bol uložený podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 300,- (tristo) Eur aj s výrokom, ktorým podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. peňažný trest pripadá štátu, ako aj vo výroku, ktorým podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. bol uložený obžalovanému náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace .

V ostatných častiach napadnutý rozsudok ostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2T/51/2014 zo dňa 17. 04. 2014 bol obžalovaný I. D. uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že 21. novembra 2013 v čase okolo 19.30. hod. v O. na ulici P. rad počas jazdy autobusom premávajúcim na trase linky číslo XX neďaleko zastávky MHD s označením „C.“ počas toho, ako poškodený X. R. ako dopravný kontrolór s číslom XX vykonával u cestujúcich kontrolu platných cestovných lístkov a po zistení, že obžalovaný nemá pri sebe platné tarifné vybavenie na prepravu cestujúcich v prostriedkoch MHD, keď obžalovaný vstal zo sedadla a snažiac sa vyjsť z uličky smerom k vodičovi a po tom, ako sa mu poškodený postavil do cesty, tento chytil rukami za bundu a fyzicky ho napadol silou ho sotiť do tyče na držanie, následkom čoho si poškodený narazil hlavu a pravú stranu ramena o túto tyč a prepadol cez sedadlá, pričom po tom, ako sa poškodený R. postavil snažiac sa opäť zabrániť obžalovanému ujsť z autobusu, obžalovaný tento opäť fyzicky napadol sotiť do neho, chytiť mu prsty pravej ruky a tieto sa mu snažil vykrútiť, následkom čoho utrpel poškodený X. R. vykĺbenie ramenného kĺbu, pohmoždenie a zlomeninu distálneho článku 5. prsta pravej ruky, pohmoždenie krčnej chrbtice, pohmoždenie hlavy a zlomeninu bočného konca kľúčnej kosti, čo si vyžiadalo lekárske ošetrenie poškodeného a jeho následnú práceneschopnosť trvajúcu od 21. novembra 2013 do 30. decembra 2013.

Za to bol obžalovaný I. D. odsúdený podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/, § 37 písm. f/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. Tr. zák. pre výkon uloženého trestu bol obžalovanému podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov. Súčasne, podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu súd uložil aj peňažný trest vo výmere 300,- (slovom: tristo) eur s tým, že podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. peňažný trest pripadá štátu a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, ak by výkon uloženého peňažného trestu bol úmyselne zmarený, okresný súd uložil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Zároveň, podľa § 287 ods. 1 Tr. por. okresný súd zaviazal obžalovaného, aby z titulu náhrady škody uhradil poškodenej organizácii VB.a škodu vo výške 192,04 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný L. D., ktoré bolo písomne odôvodnené prostredníctvom jeho obhajcu. Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania podrobne rozviedol skutkovú situáciu, jednotlivé dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní s tým, že rozsudok okresného súdu sa nedá považovať za vecne správny a to v časti výroku o vine ako aj treste. Má za to, že v predmetnej veci nebolo preukázané, že sa stal skutok, za ktorý bol odsúdený. Súd v dôvodoch svojho rozhodnutia vôbec bližšie neuviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera. Absentuje tu vyhodnotenie vykonaných dôkazov, a to aj napriek tomu, že výpovede jednotlivých svedkov, poškodeného ako aj jeho -obžalovaného sú vo vzájomnom rozpore. Podľa odvolateľa okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne, a to v prospech poškodeného, i napriek tomu, že v jeho výpovediach sa vyskytli rozpory, ale rozpory sa preukázali nielen v jeho ale aj vo výpovediach svedkov, ktorí svedčili v jeho prospech. Podľa odvolateľa zranenie, ktoré „poškodený“ utrpel, si privodil sám ako obžalovanému bránil v jeho osobnej slobode, keďže on sa len chcel vymaniť z jeho zovretia v čase, kedy poškodený v predmetnom autobuse MHD vykonával činnosť revízora. Poukázal aj na výpoveď svedka G., ktorý inak vypovedal v prípravnom konaní ako na hlavnom pojednávaní. Tento na hlavnom pojednávaní nedokázal presne uviesť, či mal do poškodenému vraziť, či ho mal schmatnúť a odsotiť do tyče. Podľa neho výpoveď tohto svedka vykazuje množstvo rozporov, líši sa od výpovede poškodeného ale aj ďalšieho svedka - revízora B.. Tento svedok v prípravnom konaní nevedel uviesť, či on pri údajnom útoku na poškodeného použil ruky, ale iba to, že mu on ako obžalovaný clonil svojím telom a nevidel, či boli z jeho strany použité ruky. Tento svedok na pojednávaní vôbec nepotvrdil priebeh skutkového deja tak, akoto tvrdí poškodený, len potvrdil, že do poškodeného iba nasúval s tým, že vôbec nepotvrdil, že by do poškodeného opakovane trkal. Odvolateľ hodnotil aj výpoveď svedka F. E., ktorý jednoznačne uviedol, že obžalovaný sa snažil len opustiť autobus a revízori mu v tom zabránili. Tento videl len to, že on poškodeného len tlačil, pričom jeho skutočným cieľom bolo čím skôr sa dostať von z autobusu. Ďalší svedok X. Q., ktorý tiež nemal lístok, vôbec nepotvrdil priebeh skutkového deja tak ako je uvedené v obžalobe. Potvrdil, že z jeho strany na poškodeného neboli smerom k poškodenému vykonané žiadne útoky, ani náznaky napadnutia, bol tam len fyzický kontakt v tej rovine, že ho revízori chceli zadržať. Podľa odvolateľa okresný súd výpovede svedkov - revízorov vzal do úvahy príliš nekriticky, pričom vôbec nebral zreteľ na výpovede svedka E. ako aj svedka Q.. Odvolateľ poukázal aj na výňatky zákona č. 56/2012Z.z. o cestnej doprave na dráhach, predovšetkým to, že z týchto žiadne ustanovenie neopravňuje revízora zabrániť cestujúcemu v úteku, doslova ho zadržať a obmedziť na osobnej slobode, ak nezaplatí 50 centov za lístok na autobus. Podľa neho žiadny dôkaz nepotvrdil, že by mal poškodeného chytiť rukami za bundu, taktiež žiaden zo zaistených dôkazov (ani zvukové záznamy z nahrávok) k priebehu skutkového deja nepotvrduje skutočnosti popísané vo výroku napadnutého rozsudku. Taktiež namieta aj zistené zranenia poškodeného s tým, že za jeho zranenia on nenesie žiadnu trestnoprávnu zodpovednosť. Uvádza, že ohľadom zranenia poškodeného - nalomenie kľúčnej kosti vľavo, pri vyšetrení dňa 21. 11. 2013 vôbec zistené nebolo, i keď k tomu sa vyjadril aj znalec Prof. MUDr. J.. Záverom svojho odvolania obžalovaný sa domáhal o zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa s tým, aby krajský súd v zmysle zásady in dubio pro reo ho spod obžaloby v zmysle ustanovenia § 285 písm. a/ Tr. por. v plnom rozsahu oslobodil.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho krajského súdu obžalovaný zotrval na písomných dôvodoch svojho odvolania.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom so zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného i.u je iba čiastočne dôvodné a to len vo vzťahu vo výroku časti trestu napadnutého rozsudku.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní predmetnej veci zistil, že v konaní pred okresným súdom nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy (získané zákonným spôsobom) nevyhnuté pre spravodlivé rozhodnutie v merite veci postupom zodpovedajúcim príslušným ustanoveniam Trestného poriadku a takto vykonané dôkazy aj správne vyhodnotil, a to spôsobom zodpovedajúcim dikcii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd teda nemá pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zistení, ktoré v plnej miere zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

Odvolací súd, v prvom rade, konštatuje, že obžalovaný vo svojom odvolaní napadol tak výrok o vine, ktorý bol právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., ako aj na to nadväzujúci výrok o treste rozsudku okresného súdu. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd preskúmal všetky odvolaním napadnuté výroky.

Z kontextu dôkazov, pokiaľ ide o ich hodnotenie, vyplýva, že sú tu dve skupiny dôkazov, a to na jednej strane tá, ktorá obžalovaného zo spáchania skutku buď priamo alebo nepriamo usvedčuje, na strane druhej samotná výpoveď obžalovaného, ktorý spáchanie skutku jednoznačne popiera.

Verzia výpovede obžalovaného L. D. je popísaná v dôvodoch odvolania, z ktorej vyplýva, že tento sa dištancuje od obžaloby a z obvinenia, že by bol zaútočil úmyselne na poškodeného, resp. že by tomuto spôsobil nejaké zranenia.

Z výpovede svedka - poškodeného X. je zistiteľné, že tento v inkriminovanom čase s číslom XX., spolu aj so svojimi kolegami - kontrolórm, svedkami I. B. a Mgr. V. G. vykonával u cestujúcich kontrolu platných cestovných lístkov. Obžalovaný L. D. po tom, ako ďalší revízor (B.) s číslom XX zistil, že nemá pri sebe cestovný lístok (platné tarifné vybavenie na prepravu cestujúcich), vstal a pokúsil sa utiecť a opustiť autobus MHD č. XX. Poškodený sa však postavil do jeho cesty, tento však vrazil do neho, následkom čoho prepadol do sedadiel, potom obžalovaný do neho opakovane vrážal, tiež sa mu snažil vykrútiť ruku, pritom mu zlomil aj pero a vyrzil mu z ruky papiere. Pri páde nepadol úplne na zem, ale na sedadlá, avšak narazil hlavou a pravým ramenom na kovovú tyčku. Následne obžalovaný začal do neho ďalej sácať a potom prvé príznaky zranení pocítil vtedy, keď mu obžalovaný vykrútil prsty a pokiaľ ide o ramena, pri tom incidente, keď obžalovaný do neho vrážal a keď sa ho snažil dostať od seba preč.

Svedok I. B. ako ďalší revízor autobusu potvrdil, že to bol on, kto po nastúpení do autobusu predposlednými dverami a po zablokovaní označovačov lístkov kontroloval o.i. aj obžalovaného D. v predmetnom autobuse. Po výzve, aby tento predložil tarifné vybavenie odpovedal, že lístok nemá a keď mu povedal, či môže zaplatiť pokutu vo výške 40,-Eur na mieste, odpovedal, že peniaze nemá. Po tomto ho vyzval k predloženiu osobného dokladu na zistenie totožnosti, na čo tiež odpovedal, že nemá, preto ho upozornil, aby zostal v autobuse na konečnú, že bude zavolaná hliadka polície, ktorá zistí jeho totožnosť a potom môže pokračovať ďalej. Na to obžalovaný povedal, že on vystupuje, ale nešiel smerom k nemu a k dverám, ale smerom dopredu, kde ale stál ďalší kolega-revízor, poškodený

R., do ktorého sa začal obžalovaný vrázať a narazil ho smerom dopredu a tohto sa snažil ako keby udrieť hlavou, ale to nedokonal. Na poškodenom on v podstate si nevšimol zranenia, ale ešte predtým, ako prišli policajti, hovoril, že ho bolí chrbát.

Svedok Mgr. V. G. uviedol, že on ako ďalší revízor predmetného autobusu nastúpil zadnými dverami a keď začali vykonávať kontrolu lístkov si všimol, že kolega B. má dvoch cestujúcich bez lístka, s obidvoma komunikoval, jeden bol bezproblémový, avšak druhý - obžalovaný sa správal odmietavo, prudko vstal zo sedadla, otočil sa dopredu, kde ale stál svedok - poškodený R.. Obžalovaný sa do poškodeného prudko narazil rukami, snažil sa ho odsotiť, napokon tento narazil o dopravné madlo, tyč. Videl, aj to, že obžalovaný zápasil s poškodeným. Obžalovaný pri útoku na poškodeného použil obidve ruky, pritom potvrdil svoju výpoveď z prípravného konania, ktorá mu bola prečítaná a kedy uviedol, že „v uličke sa zachytili a obaja ako keby vklzli do priestoru pred dverami vo vnútri, tam kde sú sklápacie sedačky, kde spadli na zem a hneď vstali a tm pokračoval súboj“.

Z výpovede svedka F. E., vodiča autobusu potvrdil, že zo spätného zrkadla videl, ako obžalovaný sa snažil dostať z autobusu a revízori mu v tom bránili. Obžalovaný bol k nemu čelom, revízor chrbtom, ale videl, že obžalovaný tlačil revízora smerom dopredu, pričom pád nevidel.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka J. Q., tento uviedol, že on tú situáciu v autobuse nevnímal tak vyhrotenú, obžalovaný sa pokúšal z autobusu vystúpiť, to mu však bolo zabránené revízorom. Počul zvýšenie hlasu, pričom nemal možnosť vidieť celý inkriminovaný dej.

Zo záverov znaleckého posudku z odboru súdneho lekárstva, vypracovaného a predneseného znalcom Prof. MUDr. P. J., DrSc. vyplýva, že poškodený X. R. utrpel pri výkone pracovných povinností vyklbenie ramenného kĺbu, pohmoždenie a zlomeninu distálneho článku 5. prsta ľavej ruky, pohmoždenie krčnej chrbtice, pohmoždenie hlavy a zlomeninu bočného konca kľúčnej kosti vľavo, pričom zranenia vznikli tak, ako to uviedol poškodený, resp. svedkovia a najpravdepodobnejšou príčinou bol pád po sotení a fyzický útok na prsty pravej ruky, čím vznikla zlomenina. Znalec ešte doplnil, že až následnou kontrolou dňa 27. 11. 2013 bolo zistené nalomenie kľúčnej kosti vľavo. Poškodenému znalec priznal 95 bodov.

Krajský súd konštatuje, že závery súdu I. stupňa o vine obžalovaného I. D. boli v napadnutom rozsudku zrozumiteľne, logicky a presvedčivo odôvodnené a o ich správnosti nadriadený súd, vychádzajúc z obsahu predloženého spisového materiálu, nemá dôvod pochybovať.

V zhode s názorom prvostupňového súdu aj odvolací súd konštatuje, že vina obžalovaného I. D. bola bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázaná výpoveďami svedkov, ale aj samotného poškodeného X. R., resp. nepriamo aj znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie chirurgia a traumatológia..

Ani krajský súd nemal dôvod spochybniť hodnovernosť výpovede poškodeného X. R., s ktorou korešpondovala aj výpoveď svedkov E. E. - šoféra autobusu, I. B., Mgr. V. G. - obaja revízori, ako aj ďalšie dôkazné prostriedky, nepriamo aj výpoveď znalca z odboru chirurgie - Prof., MUDr. V. J., Csc. resp. aj aj zvukový záznam.

Odvolacie námietky obžalovaného I. D. boli vyvrátené vykonaným dokazovaním, preto odvolací súd neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného.

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. kto inému úmyselne ublíži na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa odseku 2/ odňatím slobody na jeden rok až tri roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a/ na chránenej osobe, alebo

b/ z osobitného motívu.

Podľa odseku 3/ citovaného zákonného ustanovenia odňatím slobody na dva roky až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) závažnejším spôsobom konania,

- b) za krízovej situácie, alebo
- c) a spôsobí ním ťažkú ujmu na zdraví.

Ustanovenie § 123 Tr. zák. ktoré sa zaoberá definíciou ujmy na zdraví, treba rozumieť podľa

odseku 1/ ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného.

odseku 2/ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

odseku 3/ ťažkou ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je

- a/ zmrzačenie,
- b/ strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti,
- c/ ochromenie údu,
- d) strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva,
- e/ poškodenie dôležitého orgánu,
- f/ zohyzdenie,
- g/ vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu,
- h/ mučivé útrapy, alebo
- i/ porucha zdravia trvajúca dlhší čas.

odseku 4/ poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas sa na účely tohto zákona rozumie porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.

Súd prvého stupňa nepochybil, keď protiprávne konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., keďže inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, kde je trestná sadzba dva roky až päť rokov.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný uvedenej trestnej činnosti sa dopustil podľa § 15 písm. b/ Tr. zák. formou úmyselného zavinenia, keďže vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, má uložený trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a súčasne trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku, ktorý pozostával z viacerých druhov trestov uložených popri sebe, odvolací súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, t.j. na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzbe s podmiennečným odkladom jeho výmery na dobu 3 rokov je zákonný, avšak peňažný trest bol obžalovanému uložený v rozpore s Trestným zákonom.

V ustanovení § 56 ods. 2 Tr. zák. je uvedená, že splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá.

Je tu úprava jednak výmery trestu, jednak základná podmienka viažuca sa na ukladanie peňažného trestu, a to je súvislosť so spáchaným trestným činom.

Súvislosť so spáchaným trestným činom musí byť priama a bezprostredná. Z charakteru skutku, ktorý bol ustálený napadnutým rozsudkom však nevyplynulo, že by sa obžalovaný dopustil trestného činu v priamom úmysle - nebola tu teda podmienky na tento trest.

Krajský súd na základe uvedeného uzatvára, že súvislosť prečinu ublíženia na zdraví aj s ťažkou ujmovou na zdraví zo strany obžalovaného nebola priama ani bezprostredná.

Keďže okresný súd pri ukladaní peňažného trestu porušil príslušné ustanovenie Trestného zákona, odvolací súd takéto pochybenie napravil vlastným rozhodnutím tak, že iba zrušil napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým bol obžalovanému uložený peňažný trest aj s náhradným trestom odňatia slobody, pričom nebolo potrebné zrušiť celý výrok o treste.

Pri skúmaní ďalšieho výroku, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody, krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu tohto druhu trestu, vrátane jeho výmery.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Nepochybil okresný súd, keď vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život - nebol doposiaľ súdne trestaný, ako aj jednu priťažujúcu okolnosť - spáchal trestný čin verejne. Pomer teda bol vyrovnaný.

V súlade s ustanovením § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému trest odňatia slobody podmienene odložený na skúšobnú dobu dva roky, lebo účel trestu možno dosiahnuť aj bez výkonu trestu odňatia slobody, vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije, ako aj s prihliadnutím na okolnosti tohto konkrétneho prípadu.

Taktiež, okresný súd v súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Tr. por. rozhodol v adhéznom konaní o tom, že zaviazal obžalovaného aby riadne a včas vyčíslenú škodu vo výške 192,04 Euro uhradil B. zdravotnej poisťovni.

Na podklade uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto riadiac sa vyššie uvedenými úvahami, krajský súd odvolanie obžalovaného I. Chválu ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.